

מסכת טהרות

פרק י

א. הנוצל בית הבד מפני הבדדיו וקיו לשם כלים טמאין מדרס, רבי מאיר אומר, בית הבד טמא. רבי יהודה אומר, בית הבד טהור. רבי שמעון אומר, אם טהורין להן, בית הבד טמא. ואם טמאין להן, בית הבד טהור. אומר רבי יוסי, וכי מפני מה טמאות, אלא שאין עמי הארץ בקיאים בהסטה:

ב. הבדדיו שהיו נכנסין ויוצאין, ומשקין טמאין בתוך בית הבד, אם יש בין משקין לזיתים כדי שינגבו את רגליהם בארץ, הרי אלו טהורין. הבדדיו והבוצרין שנמצאת טמאה לפנייהם, נאמנין לומר לא נגענו. וכן התינוקות שפיניהם, יוצאים חוץ לפתח בית הבד ופונגין לאחורי הגדר, והן טהורין. עד כמה ירחיקו ויהיו טהורין, עד כדי שיהא רואן:

ג. הבדדיו והבוצרין, כיון שהכניסו לרשות המערה, דיו, דברי רבי מאיר. רבי יוסי אומר, צריך לעמד עליהן עד שיטבלו. רבי

שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, אִם טְהוֹרִין לָהֶן, צָרִיךְ לַעֲמֹד עָלֵיהֶם עַד שְׁיִטְבְּלוּ. אִם
טְמֵאִים לָהֶן, אֵינוֹ צָרִיךְ לַעֲמֹד עָלֵיהֶם עַד שְׁיִטְבְּלוּ:

ד. הַנּוֹתֵן מִן הַסָּלִים וּמִן הַמַּשְׁטַח שֶׁל אֲדָמָה, בֵּית שְׁמַאי אוֹמְרִים,
נוֹתֵן בְּיָדֵים טְהוֹרוֹת. וְאִם נָתַן בְּיָדֵים טְמֵאוֹת, טְמֵאָן. בֵּית הֵלֵל
אוֹמְרִים, נוֹתֵן בְּיָדֵים טְמֵאוֹת, וּמִפְּרִישׁ תְּרוּמָתוֹ בְּטָהֳרָה. מִן הָעֵבֶט
וּמִן הַמַּשְׁטַח שֶׁל עָלִים, הַכֹּל שְׁוִים שֶׁהוּא נוֹתֵן בְּיָדֵים טְהוֹרוֹת. וְאִם
נָתַן בְּיָדֵים טְמֵאוֹת, טְמֵאָן:

ה. הָאוֹכֵל מִן הַסָּלִים וּמִן הַמַּשְׁטַח שֶׁל אֲדָמָה, אֵף עַל פִּי שְׁמִבְקָעוֹת
וּמִנְטָפוֹת לֵגַת, הֵרִי הַגַּת טְהוֹרָה. מִן הָעֵבֶט וּמִן הַמַּשְׁטַח שֶׁל עָלִים
וְנִפְל מִמֶּנּוּ גִרְגֵר יְחִידִי, אִם יָשׁ לוֹ חוֹתָם, טְהוֹר. אִם אֵין לוֹ חוֹתָם,
טְמֵא. נִפְלוּ מִמֶּנּוּ עֲנָבִים וּדְרָכָן בְּמָקוֹם הַמִּפְנֶה, כְּבִיצָה מְכֻוֵּן, טְהוֹר.
יֹתֵר מִכְּבִיצָה, טְמֵא, שְׁכִיּוֹן שְׂיֻצָּאת טָפָה הָרֵאשׁוֹנָה, נְטִמָּאת
בְּכְבִיצָה:

ו. מִי שֶׁהָיָה עוֹמֵד וּמַדְבֵּר עַל שֹׁפֶת הַבּוֹר וְנִתְּזָה צְנוּרָא מִפִּיו, סָפֵק
הַגִּיעָה לַבּוֹר סָפֵק לֹא הַגִּיעָה, סָפֵקוֹ טְהוֹר:

ז. הַזוֹלֵף אֶת הַבּוֹר, נִמְצָא שְׂרָץ בְּרֵאשׁוֹנָה, כֵּלָן טְמֵאוֹת. בְּאַחֲרוֹנָה,
הִיא טְמֵאָה וְכֵלָן טְהוֹרוֹת. אִימָתִי, בְּזִמָּן שֶׁהוּא זוֹלֵף בְּכָל אַחַת
וְאַחַת. אֲבָל אִם הָיָה זוֹלֵף בְּמַחֲזָ, נִמְצָא שְׂרָץ בְּאַחַת מֵהֶן, הִיא

טמאה בלבד. אימתי, בזמן שהיא בודק ולא מכסה או מכסה ולא בודק. הנה בודק ומכסה, ונמצא שרץ, בחבית, הכל טמא. בבור, הכל טמא. במחץ, הכל טמא:

ח. בין העגולים לזגין, רשות הרבים. קרם שלפני הבוצרים, רשות היחיד. שלאחר הבוצרים, רשות הרבים. אימתי, בזמן שהרבים נכנסים בזו ויוצאים בזו. כלי בית הבד, ושל גת, והעקל, בזמן שהו של עצ, מנגבו והו טהורין. בזמן שהו של גמי, מיטונן כל שנים עשר חדש, או חולטון בתמים. רבי יוסי אומר, אם נתנו בשבילת הנקה, דיו: